

de mikor sejtje sejtje nőtt
nyűg lett és szolgaság.

Most láthatod, hogy mily erő
buzdúl lenn, mint a kedv,
amint a sejt sarjadva nő,
feszülni kezd a nedv.
Parányi kis vizecske ez
s a sejtfal hártya csak,
de test már és ébredni kezd,
harc lesz és öntudat.

Takarja, nyomja súly, levél,
azon ő átmegyen,
az élet nagy parancsa él:
mi lenn volt, fenn legyen.
Levélre írja néked: Ím
a szolgaság kitelt
és úgy hordozza csúcsein,
mint diadalmi jelt.

TAVASZI FÜRDÉS

Rohanj, tavasz van
fürödj tavaszban
a víz szaga száll,
már zölddel ízes
a parti fűzes
hol kedvesed áll.

Erősen áll itt,
bontja ruháit

a keble alatt,
a szél oly lenge
mint lányok inge
mit elkap a hab.

Míg neked vetkez
vond a szívedhez,
a bőre vakít,
fürd a fejed be
e sima selyembe,
szívd illatait.

Az éneke ring,
kábulva kering
fölötte az ég,
keresd és leld meg
forrón öleld meg
amíg a tiéd.

VIDÁM SZÓ A FELHŐK FELÉ

Az ég alatt egy óriás lép
felhőket úsztat csendesen,
mint lomha vízben paripákat,
én hanyattfekve csak lesem

Az égi ménes lassan úszik
fodor habon gázolva jár,
körötte néha elcikázik
egy-egy selyemszárnyú madár